

Ako to vidím ja Poslovia

Poslov zlých správ nemáme radi už tisíce rokov, súdiac aspoň podľa Sofokla. Aj Shakespeare vyzýval, aby sme ich nezabíjali. Zbytočne.

A robíme chybu. Napríklad niektorí tréneri pošlú po „výprasku“ pred kamery asistenta a svoju tvár si „šanujú“ až na výhru. Správajú sa neférovou voči svojmu náhradníkovi a deklarujú tým, že im nezáleží na klube. Chcú len, aby oni sami boli spájaní s príjemnými pocitmi u fanúšikov.

Ide však o viac. Po prehre je komunikácia s verejnosťou minimálne taká dôležitá, ako po výhre. Treba si vydiskutovať jej príčiny, a najmä, čo ďalej. Vtiahnuť fanúšikov do spoločnej práce na ďalších víťazstvách, vyzvať ich na morálnu a možno aj finančnú podporu tímu, možno vysvetliť logiku chystaných zmien a požiadať o trpezlivosť. Nepopulárne, ale potrebné. Oveľa príjemnejšie je ohlásiť výhru a rozdať pizzu zadarmo každému prítomnému.

Tak ako v politike. V rozpočte už chýba asi 15 percent príjmov, výdavky na [nezamestnanosť](#), sociálnu sieť, nemocenskú sa budú len zvyšovať, pritom ekonomika klesne zrejme ešte viac, než sme naposledy oficiálne predpokladali. Všetko nasvedčuje potrebe dramatického šetrenia.

Nie rozprávkového, ktoré sa netýka nikoho, ale ozajstného, ktoré bolí. Toto môžu komunikovať najlepšie práve tí najpopulárnejší. Premiér a prezident. Ak im ide aj o Slovensko, nielen o vlastnú popularitu. Ak to neurobia, narastie deficit, verejný dlh a v budúcnosti si budeme požičiavať drahšie, zľaknú sa nás investori - v kombinácii s nákladmi na PPP projekty, druhý pilier a dôsledkami starnutia nám to môže zamraziť hospodársky rast aj na desaťročia.

Realita? Uprostred krízy top politici presmerúvajú pred kamerami riekú, bojujú za šrotovné, oznamujú desiatky tisíc nových pracovných príležitostí. Im nejde o Slovensko a my sme sa nepoučili z klasickej literatúry.

pondelok 30. 3. 2009 | Eugen Jurzyca, riaditeľ Inštitútu pre ekonomické a sociálne reformy